

el davantal de pere calders

La Campanya Contra el Comerç d'Armes (C3A), basant-se en la il·lusió que disminueix la tibantor internacional, ha insinuat que el portaavions *Príncipe de Asturias* corre el risc de no servir per a la finalitat a la qual se'l destinava. Una cosa que no podríem lamentar de cap manera, perquè suposaria el principi d'una era de pau generalment desitjada.

El col·lectiu C3A (integrat per unes quantes agrupacions pacifistes), endut per una onada d'optimisme, dona per fet que el vaixell de guerra quedarà sense feina i aleshores es planteja el problema de veure com es podrà aprofitar.

C3A ha obert una enquesta-concurs, a la recerca d'idees encaminades a trobar ocupació civil per a la pesada baluerna.

Patrícia Gabancho, en un article recent, proposava de convertir la nau en una sala de ball, una iniciativa que no està gens malament. Cal comptar-hi per a un primer premi, si tot arriba a bon terme.

Però l'enquesta-concurs es mereix no deixar-la amb poc material de tria. Crec que tots hi hem de posar el coll, i se m'acut que el *Príncipe de Asturias*, ja desmobilitzat, es podria destinar a centre de desintoxicació i rehabilitació d'a-

Si vols pau, fuig de la guerra

fectats per síndromes guerreres.

Qui sap si les parets de metall ajudarien a causar una sensació d'angoixa, de claustrofòbia blindada, apta per estimular les ganes d'ésser donat de baixa i escampar la boira en busca d'aire fresc.

També es podria pensar a transformar el vaixell en un museu naval antibèl·lic, itinerant, que mostrés l'estupidesa de les guerres i tot el mal que ens han fet. Sense oblidar com són de perilloses i de cares les paus armades, fins al punt que si es destinava el que costen a atenuar les desgràcies que ens afligeixen, el món aniria molt millor.

En arribar aquí, m'adono que d'un portaavions, en temps de pau, se'n pot fer molt poca cosa i que si es pensa en guerres, cal anar de pressa a procurar-se'n o a patir-ne alguna, perquè es tracta d'una andròmina que es fa vella de seguida.

Això sense esmentar un fet incontrovertible: per aquests tocs falten els elements necessaris per construir portaavions

competitius, perquè ja són sotmesos a estretors en l'etapa de projecte, sobretot si se'ls compara amb les obres mestres del gènere.

Els d'aquí —o a tocar— són anacrònics abans de néixer. A més, resulta que com a guardacostes són massa, i com a terror de les mars són poc.

Aristòtil, al llibre II de *Política*, digué que "l'art de la guerra és, segons com es miri, un mitjà natural d'adquirir, ja que l'art de la caça és una part de l'art de la guerra".

Fugaçment, m'ha passat pel cap que el navili que figura com a tema central d'aquestes ratlles es podria destinar a l'art de la pesca. Però no, tampoc: pescar amb un fòtil cuirassat seria com matar puces a canonades.

I si se'n fes obsequi a *Greenpeace*? Aquesta organització ha sofert sovint agressions i ben bé que li hauria vingut poder-se protegir amb un material pesat. Tanmateix, cal reconèixer que és una idea sense cap futur. No ho sé...

Em fa l'efecte que el concurs convocat per la Campanya Contra el Comerç d'Armes (C3A) quedarà desert.

Pere Calders